

Galima visą savo gyvenimą keikti tamsą, tai bus mūsų gyvenimo būdas ir tada toks pats gyvenimas.., bet taip pat galima tiesiog uždegti mažą žvakelę... Tada būna šviesiau mūsų gyvenime. Ir kitų žmonių gyvenimuose...

Būna tokie nedideli, maži žingsniai ar kažkokie "nereikšmingi" poelgiai paprastų žmonių, bet tai – didžiuliai žingsniai ar įvykiai kitų žmonių gyvenimams. Po tokių mažų žingsnių kažkas ima ir pradeda vaikščioti. Nepalikime nieko "ypatingam atvejui", nes mūsų gyvenimas ir yra tas "ypatingas atvejis". Mes maži, paprasti, bet ne silpni, – šitą skirtumą turim suprasti. Tai suprasti baugoka.

PAMAŠTYMAI APIE MŪSŲ ŠEIMYNA

Ir vėl sekmadienis, susitikimas su Dievu, šv. Mišios, ir vėl susitikimai su gerais žmonėmis. Apsikabinimai, šypsenos, geri žodžiai, kurie šildo kūną ir sielą. Matome kas kiek paaugo, paseno, kaip jaučiamės, tai nuostabus jausmas...

Bet tarp gerumo, meilės, yra ir toksiškumo apraiškų. Tokie žmonės, jei tik bus proga, gali tave pastumti, jeigu duosi ranką ir norėsi palinkėti Kristaus ramybės, gali tau trenkti į ranką. Jeigu atsiras problemų su sveikata – tau palinkės „užsilenkti“ ir t. t.

Čia klausimas gerb. kunigui: „Ar tokie žmonės myli Dievą, žmones?..“ Bet tokie žmonės, apmąstę savo gyvenimą, gali pasikeisti... Ir dabar tam labai palankus metas – tai advento metas – ramybės, gerumo, šviesos, apmąstymų metas.

Būkime geresni vieni kitiems! Nes tas praleistas laikas kartu niekada nesugrįš.

Bažnyčios „grynuolės“

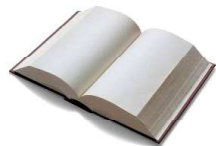
**“Viešpatie, parodyk mums
savo išlikimąją meilę
ir mus išgelbėk!”**

Ps 84, 8

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iz 2, 1–5; Ps 121, 1–9; Rom 13, 11–14

Psalmės atliepas

Į Viešpaties Namus džiaugsmingai keliaukim.

Evangelija pagal Matą (24, 37–44)

Anuo metu Jėzus kalbėjo savo mokiniams: „Kaip yra buvę Nojaus dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnui ateinant. Kaip dienomis prieš tvaną žmonės, nieko nenumanydami, valgė, gėrė, vedė ir tekėjo iki pat dienos, kurią Nojus įlipo į laivą, kai užėjo tvanas ir visus nusinešė, taip bus ir tada, kai ateis Žmogaus Sūnus. Tuomet du bus kartu lauke, ir vienas bus paimtas, o kitas paliktas. Dvi mals vienomis gironomis, ir viena bus paimta, o kita palikta.

Todėl budėkite, nes nežinote, kurią dieną ateis jūsų Viešpats. Supraskite ir tai: jeigu šeimininkas žinotų, kurią nakties valandą ateis vagis, jis budėtų ir neleistų jam įsilaužti į namus. Todėl ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikėsite.“

Evangelijos komentaras:

Mes dažnai sau tariame: „Kaip greitai bėga metai.“ Šiandieninis gyvenimas kažkuo panašus į Šventajame Rašte aprašytąjį gyvenimą prieš Nojaus tvaną. Gyvenimas prabėga, ir mes dažnai jaučiamės apgauti, įtraukti į kažkokį mechanizmą, kuris reikalauja iš mūsų vis daugiau ir trukdo mums veikti taip, kaip mes norėtume: gėrėtis nuostabia gamta, pabūti su savo šeima, atsiduoti savo mėgstamam užsiėmimui. Kaip dažnai dejuojame, jog esame taip užsiėmę, jog neturime laiko net išsimiegoti. Būdami tokie užimti, nesusimąstome, kur link teka mūsų gyvenimas.

Adventas yra dar vienas mėginimas nusikratyti mus slegiančių varžtų. Adventas turi padėti suvokti, jog didžiausias mūsų dienų trūkumas – Dievo, Gėrio, Meilės trūkumas mūsų gyvenime. Štai kodėl laukiame Dievo atėjimo. Adventas iš mūsų reikalauja drąsos sustoti ir laukti Dievo... Adventas yra drąsus bandymas, pažvelgus į savo gyvenimą, sudėlioti vertybes pagal jų svarbumą gyvenimui. Pažvelkime atgal: mokslas daug pasiekė, daug nuostabių dalykų išrasta, tačiau niekas negali atstoti gerumo sau, kitam žmogui ir Dievui. Gal pasauliui užtenka mokslo, bet labai trūksta tavo ir mano gerumo.

Vienas vadybininkas, atsakingas už administracijos darbo laiko efektyvų panaudojimą, kartą mokė darbuotojus šitaip. Į permatomą kvadratinę dėžutę jis įdėjo dvylika teniso kamuoliukų ir paklausė: „Ar dėžutė pilna?“ „Taip“, – atsakė darbuotojai. Tuomet atidarė dėžutę ir įpylė žvyro tarp kamuoliukų. „O dabar?“ Visi tylėjo, nežinodami ką atsakyti. Tada į dėžutę dar įpylė smėlio, o galiausiai ir vandens. Tada paklausė: „Ar supratote, ko norėjau jus išmokyti?“ Vienas iš darbuotojų atsakė: „Manau, jog pamokėte, kad gerai susiorganizavus atsiranda laiko padaryti visus darbus.“ „Ne“, – atsakė vadybininkas. – Jeigu būčiau kamuoliukus įmetęs į dėžutę paskiausia, po smėlio, žvyro ir vandens, jie būtų netilpę. Norėjau jus pamokyti, jog gyvenime privalome visų pirma pasirinkti prioritetus, svarbiausius dalykus, o ne antraeilius.“ Privalome atsisakyti to, kas nesvarbu, kas virsta kliūtimi kelyje link Dievo. Mums svarbios (turi būti svarbios!) vertybės – tikėjimas, viltis, gėris, žmogiškumas, teisingumas, meilė. Taip pat šeima, darbas, gerumas, mandagumas, kuklumas, nuoširdumas. Nuo šių vertybių priklauso žmogaus gyvenimo ir elgesio kryptingumas. Šios vertybės sudaro visuomenės ir atskiro žmogaus gyvavimo pagrindą, todėl negali būti atmestos arba paneigtos. Vertybės yra tai, ką žmogus labiau už viską brangina, kuo tiki, ko siekia.

Deja, gyvename daug ką nuvertinančioje, abejingoje, viską subanalinančioje visuomenėje, kuri stengiasi savo baimės užmaskuoti malonumą, pinigų, pigių linksmybių miradžais. Dažnai visuomenės moralinė apatija užmerkia ir mūsų akis, kad nematytume tragiškų reiškinių, kurių akivaizdoje krikščionis negali tylėti, negali nepasipriešinti. Mums reikia pabusti iš sustingimo, iš mūsų neįsivertinimo, iš apatijos Dievui ir žmogui.

Apie adventą, viltį ir gerumą

Kai pirma šalna pakanda lapus ir vėjas baldosi už lango, artėja Adventas. Žengiame paskutinį žingsnį į žvarbią gruodžio naktį. Ir sniego paklotai matosi ne tik laukuose – ant miesto stogų. Lėtai nutupia snaižė ant delno. Noris tvirtai suspausti, kad niekur nedingtų šis trapus mažytis stebuklas. O kad su baltu snaižių pūku kristų širdin šviesios viltys, nemeluotas džiaugsmas, švelnumas!

Tai virsmas, kuris, nori to, ar ne, vis tiek vyksta. Vyksta aplinkoje. O mummyse? Kur krypsta mūsų žvilgsnis? Kur skrieja mintys?

Visais laikais žmogų jaudina didžiųjų švenčių laukimas. Ir žvilgsnis, ir mintys mus veda į ateitį, į nežinomybę. Tarsi prieš egzaminą mums duotas pasitikrinti Advento laikotarpis.

Pabandykime bent reisykiais mintimis nuklęsti ten, kur senolių gyventa. Daug išliko mūsų atmintyje, daug kas ir pakito. Žinoma, žmonija iki šiol gyveno be kompiuterių, bet žmogus buvo arčiau gamtos, žemės, arčiau Dievo, tikėjimo.

Šv. Andriejaus dieną (lapkričio 30) prasidėjo išskirtinis metų pabaigos laikotarpis – Adventas (reiškia atėjimą, artėjimą). Viena aišku, jog su viltimi laukiamo Saulės grįžimo – diena ilgės, šviesia bus, tamsa susigūš kertėje. Svarbu buvimo paprastumas, nepažeisti žmonių tarpusavio santykiai, meilė artimam ir aplinkiniam pasauliui. Ir jeigu šiandien mus tamsa šiek tiek erzina ir prislopina, tai nereikia nullūsti. Mokykimės laukti naujo šviesos ir gyvybės pliūpsnio taip, kaip jo laukė mūsų senoliai.

Darbe ir džiaugsmo, šiokiadieniais ir šventadieniais jie ne tik Dievą garbino, bet buvo darbštūs, rūpestingi, sąmojingi. Paprasti Lietuvos kaimo žmonės nuo žilos senovės mokėjo ir skaniai pasijuokti, ir švelniai, neužgauliai pajuokauti. Svarbiausia, susikurdavo dvasinio šventumo, susikaupimo nuotaiką. Reikia pabrėžti, kad artėjant žiemai, kai pailgėdavo vakarai, užbaigę laukų darbus, triūsdavo namuose. Vyrų dažniausiai virves vydavo, taisydavo pakinktus, moterys verpdavo, ausdavo, plunksnas plėšydavo. Dirbdami dažnai giedodavo adventines giesmes. Dzūkijoje ir padainuodavo. Daina, lydėjusi žmogų visą gyvenimą, yra jo siekių ir išgyvenimų įkūnijimas. Ji yra gyvybiškai svarbi asmens, šeimos, tautos gyvenime. Jaunimas taip pat mėgdavo pavakaroti, pažaisti.

O kiek draudimų, spėjimų, būrimų mokėjo senoliai! Jiems buvo svarbu, kad kiti metai būtų geri. Jie tikėjo likimo galia. Ir patys stengdavosi įsiterpti į įvykių eigą, juos numatyti: laikydavosi pasninko, rūpindavosi mirusiais, kviesdavo vėles pasivaišinti, stengdavosi gražiai sutarti su kaimynais, ypač užsitikrinti santarvę šeimoje, paisė įvairių draudimų (bažnyčioje per Adventą nebetuokiama, tad ir piršlybos liaujasi). Advente buvo susilaikoma ir nuo medžioklės, negalima kirpti avelių, kad nesugadintų vilnos, verpti, malti girnomis ir kt. Taip pat vengiama važiuoti į mišką malkauti. Būtų galima manyti, jog lietuvis vengė sutrikdyti amžiną gamtos eigą – saulės grįžimą.

Žmogus, būdamas gamtos dalis, iš gamtos pasisemdavo stiprybės. Todėl buvo atliekamos religinės: apeigos, jomis siekdavo santarvės su gamta, gamtos ir dievo malonės, meldavo sveikatos, darbų sėkmės, gausaus derliaus, kad jo nenusiaubtų kenkėjai, neišmuštų kruša. Žmogus tiesiog įsiklausydavo į gamtą. Mūsų senoliai – papročių saugotojai. Visa tai rodo dvasinį jų sveikumą.

Šiandien padėtis kitokia. Suprantama, visuomenė keičiasi, ne viską priima nūdienos žmogus, išlaiko ne visus Advento papročius, kai kurie tampa negyvybingi (pasninkas nėra toks aktualus šiandienos visuomenėje, rečiau pinami Advento vainikai, eglutė puošiamą nebe Kūčių vakarą, bet gerokai anksčiau). Jau seniai pamiršome tuos darbus, kuriuos dirbo mūsų senoliai, nebepaisome Advento draudimų, nebesidomime spėjimais, būrimais. Gyvenimo išminties semiamės tik mikliai perjunginėdami TV kanalus ir naršydami interneto svetainėse. Irzlūs, pavargę nuo gyvenimo tempo prekės ieškome prekybos centruose

Adventas

Advento laikotarpyje Bažnyčios liturgija pasipildo vilties maldomis ir spalvomis, adventišku vainiku, *Rarotų* maldavimais (**šios pamaldos Šlienavos bažnyčioje vyksta prieš 9 val. sekmadienio šv. Mišias**), rekolekcijomis.

Tai džiugaus laukimo ir pasiruošimo Šventei laikas. Džiugaus advento!

Kalėdaičiai

Šiandien kartu prašome Dievo palaiminimo kalėdaičiams (duonai), kuriais savo šeimose dalinsimės švęsdami Jėzaus gimimo dieną.

Kalėdaičius iki Kūčių dienos galime pasiimti savo bažnyčiose arba pas parapijos kunigus jų namuose. Jie nėra parduodami. Tai Bažnyčios (Šeimoms) dovana mažajai bažnyčiai (šeimai).

“Caritas” akcija

Advento laikotarpis kviečia mus aktyviam laikui! Prisiminti vieni kitus bei visaip kaip parodyti savo gerumą, grožį jiems. Kasmet Lietuvos “Caritas” organizuoja akciją “Gerumas mus vienija”, kurios metu visi Lietuvos žmonės kviečiami susivienyti bendram tikslui ir pasidalinti gerumu su tais, kuriems reikia pagalbos. Ši akcija turi tikslą – mus įpratinti nuolatinei kitam žmogui pagalbai.

Kaip visuomet, įvairiose gerumo akcijose dalyvaujame, būdami dosnūs kitiems, – paaukotus pinigų paskirsime mūsų krašte sunkiau gyvenančioms šeimoms ar konkrečiam žmogui. Su sunkiau gyvenančiais mūsų pasidalinimas gerumu galėtų daugelį kartų vykti, ne tik prieš Kalėdas ar Velykas...

Tad įpraskime pastebėti ir nebūkime abejingas, manančiais, kad kažkas kitas (pvz., seniūnija ar soc. darbuotojai) turi pasirūpinti.

DOSNUMO KREPŠĖLIO akcija!

Ačiū tiems, kurie jau dalinatės savu gerumu su žmonėmis, kuriems reikalinga parama. Bažnytinė organizacija “Caritas” mus vis taip pat kviečia į šią gerumo akciją.

Bažnyčiose rasime tam ir popierinių *Dosnumo krepšelių*.

(Advento kalendorių būtų įdomiau su mažaisiais pasigaminti patiems, pabendrauti, mamos keptą šventinį pyragą valgytume skaniau, negu tą, kurį parsinešame iš parduotuvės). Mes vis dar mokomės susikurti dvasinio šventumo nuotaiką.

⇒ Visgi tamsusis metų laikas reiškia sugrįžimą į namus, šiltesnį bendravimą su šeimos nariais. Ne vienas iš mūsų permąsto, ką gera ir bloga yra padaręs, ką būtų galima keisti savyje. Sielos užkaboryje kažkas sujuda. Adventas – tinkamiausias metas, kad patikėtume galį nusimesti senųjų metų našta, iššžadėti paklydimų, tai tarsi kvietimas sustoti, kad apsidairytume, ar šalia mūsų nėra pamirštų ir nelaimingų. Mes esame geranoriški, galbūt kažkam labai reikalingi. „Mes patys esame šviesa, mes patys esame saulė, todėl neaimanuokime, jei aplinkui tamsu, mes nemokame sau kelio nušviest. Kiekvienas nešam sielą lyg žibintą“, – taip sakė poetas Vytautas Mačernis. Pasaulis bus šviesesnis, jeigu sužydėsime gerumu.

Tik ar lietuviai šiandien tebėra papročių tęsėjas ir saugotojas? Galbūt šių dienų žmogui šventinis stalas, fejerverkai svarbiau negu šventės šventoji dalis? Į šiuos klausimus tikriausiai pajėgsime atsakyti patys sau. Pirmiausia reikėtų pamąstyti apie sielos turtais. Labai svarbu ir saikas prie stalo, ir nuoširdumas, ir gerumas bendraujant, kuklumas, puošiant namus.

Su viltimi laukiame švenčių, šiltų akimirų.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.